№ 10 Warszawa, dnia 10 kwietnia 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 złp. 25 gr., poleconą 1 złp. 50 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 złp. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 2 złote. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu franka złotego na dniu poprzedzającym wpłatę. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dz. Urzędowego, Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał II 1924 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 złp. 25 gr.

Osobne przypomnienia rozsyłane nie będą.

TREŚĆ.

Podatek giełdowy.

289

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 17 marca 1924 r.

w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1923 r. w przedmiocie powoływania i zwalniania oraz praw i obowiązków maklerów na giełdach pieniężnych w Polsce.

Na podstawie art. 20 i 26 ustawy z dn. 20-go stycznia 1921 r. o organizacji giełd w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 71) oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej powyższej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 585), zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 16 punkcie 3 rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1923 r. w przedmiocie powoływania i zwalniania oraz praw i obowiązków maklerów na giełdach pieniężnych w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 372) skreśla się słowo „sumę".

W § 29 punkt 2 otrzymuje brzmienie następujące: „zawieszeniu w czynnościach do 6 miesięcy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*
(Dz. U. R. P. z d. 31.III 1924 r. Nr. 29, poz. 292).

Podatki konsumcyjne.

290.

OKÓLNIK L. 2936/D. A. M. — W. a.

w sprawie zamykania naczyń z wódkami.

Do wszystkich Izb Skarbowych i do Śląskiego Urz. Woj. — Wydział Sk. III w Katowicach.

Zarządzeniem z 7.X 1922 r. L. 9880 dopuszczono pewne ułatwienia w zamknięciu naczyń z wódkami przewidzianem rozp. M S. z 28.X 1921 r. (Dz. u. M. S. Nr. 47 p. 584) i okólnikiem M. S. z 26/VII 1922 r. L. 7785, jednak z otrzymanych tutaj doniesień wynika, że te ułatwienia otwierają pole do częstych nadużyć w miejscach sprzedaży dając możność zmiany zawartości butelek rozcieńczeniem ich wodą. Celem utrudnienia tych praktyk zarządza się, aby butelki bezwzględnie były zamykane bądź kapslami, bądź lakiem i pieczątką fabryki, na których ma być dokładnie nalepiona opaska urzędowa z cechą firmy.

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić likiernie i rozlewnie na obszarze podległym Izbie dla zastosowania się nie później niż 1 maja r. b.

Warszawa, dnia 30 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu.

291.

OKÓLNIK L.2746/D. A. M. — W. a.

w przedmiocie księgowania wina.

Do wszystkich Izb Skarbowych i do Śląskiego Urzędu Woj. — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Celem ułatwienia winiarzom prowadzenia ksiąg podatku od wina (wz. 12 i 13) zarządza się co następuje:

1) Izby skarbowe mogą zezwalać według swego uznania przedsiębiorcom zasługującym na ich zaufanie, a prowadzącym dokładne księgi kupieckie, na wciąganie do księgi podatku od wina wszystkich pozycji rozchodowych z całego miesiąca sumarycznie; należy przy tem sumy rozchodowe wciągać na rachunek właściwych numerów przychodowych a ilości tego samego numeru wydane po różnych cenach, wykazywać w osobnych grupach.

Wpisy do ksiąg kupieckich mających służyć za materjał dla wpisów miesięcznych do księgi podatkowej muszą w takim razie być sporządzane w taki sposób jak tego wymaga § 89 rozp. Min. Sk. z 20.XII 1921 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 10, poz. 73) odnośnie do prowadzenia księgi podatkowej. Przy wpisach miesięcznych należy powoływać się w księdze podatku na właściwe pozycje poszczególne ksiąg kupieckich które wtedy uważa się za książki pomocnicze i które winny być, w każdym czasie dostępne dla kontroli urzędników skarbowych.

2) Przedsiębiorcy, którzy uzyskają ulgi przewidziane w p. 1 mogą również sporządzać zgłoszenia do opodatkowania (wz. 1 i 2) w sposób uproszczony wynikający z uproszczonych wpisów do księgi podatku.

3) Izby Skarbowe mogą zezwalać przedsiębiorcom nie uprawnionym do ulg przewidzianych w p. 1 i 2 na sporządzenie zgłoszeń do opodatkowania na podstawie miesięcznych danych sumarycznych wyciągniętych podług właściwych numerów rozchodowych i poszczególnych kont z książki podatku od wina.

Warszawa, dnia 27 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu.

292.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 14.II 1924 r. L. 521 zezwoliło Ministerstwo Skarbu, Bankowi Cukrownictwa, Tow. Akc. w Poznaniu, Oddział w Warszawie na otwarcie prywatnego wolnego składu cukru w Warszawie, przy ul. Towarowej Nr. 23.

Skład ten podlega dozorowi Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów I. w Warszawie ul. Nowogrodzka Nr. 60.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

293

OKÓLNIK L: 3450 IV.

w sprawie przedłużenia terminu przyjmowania przekazów własnych P. K. K. P.

Do Urzędów Celnych: w Warszawie, Sosnowcu, Łodzi, Grajewie, Wilnie, Poznaniu, Lesznie, Zbąszyniu, Bydgoszczy, Tczewie, Toruniu, Grudziądzu, Lwowie, Przemyślu, Stanisławowie, Krakowie, Oświęcimiu, Tarnowie, Lublińcu, Chorzowie, Katowicach, Rybniku, Dziedzicach, Cieszynie, Bielsku i Mysłowicach.

Rada Nadzorcza Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej na posiedzeniu odbytem w dniu 13 marca 1924 r., powzięła uchwałę w przedmiocie przedłużenia terminu płatności do dnia 30 czerwca 1924 r. „Przekazów własnych Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej" wypuszczonych w myśl reskryptu Ministerstwa Skarbu L. DK/4438/I. z dnia 23 listopada 1923 r.

Zmianę terminu płatności uwidaczniać będą Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej na posiadanych i wpływających „Przekazach własnych" przez umieszczenie stempla: „Ważny do dnia 30 czerwca 1924 r".

Ponieważ jednak znaczna ilość przekazów własnych znajduje się w obiegu, co uniemożliwia tem samem ich ostemplowanie, przekazy zatem nieopatrzone tym stemplem będą przyjmowane w dalszym ciągu bez wszelkich zastrzeżeń.

W związku z powyższem rozporządzenie z dnia 7 lutego 1924 r. L: DC/1745/IV/24. zmienia się w ten sposób, że podany tamże termin przyjmowania przez wyżej wymienione urzędy celne przekazów własnych P. K. K. P. przy wpłacaniu zaliczeń na pokrycie opłat celnych, przedłuża się do dnia 30 czerwca 1924 r., z pozostawieniem w mocy pozostałych postanowień tegoż rozporządzenia.

Warszawa, dnia 28 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

294.

OKÓLNIK L: D. C. 1922/II/24.

w sprawie clenia niektórych towarów według wagi czystej.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Urzędów Celnych.

Jeden z urzędów celnych zwrócił się z zapytaniem „czy należy clić według wagi surowej, w myśl czwartego ustępu artykułu 8 rozporządzenia o taryfie celnej, również i te towary, od których cło obniżono do i niżej 24,70 franków złotych (20 mk. w złocie) od 100 kg. na zasadzie zastosowania ulg celnych.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że stosowania ulg celnych nie zmienia zasadniczych stawek celnych i stanowi tylko pewien opust od należności celnych, o ile więc taryfa celna nie postanawia inaczej, należy towary, których stawka według taryfy przekracza 24,70 fr. złotych (20 mk. w złocie) od 100 kg., clić według wagi czystej, chociażby zastosowanie ulg celnych wpłynęło na obniżenie tej kwoty.

Warszawa, dnia 29 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

295.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU i HANDLU

z dnia 13 marca 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Na zasadzie art. 10 p. 1. art. 13 p. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) i na wniosek Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu ogłasza się, iż począwszy od siódmego dnia po ogłoszeniu niniejszego obwieszczenia w „Monitorze Polskim" wywóz przez linję celną Rzeczypospolitej Polskiej towarów, objętych poniżej wymienionemi pozycjami taryfy celnej, jest zabroniony:

Pozycja taryfy celnej.	Nazwa towaru:
58 p. 4-a.	Kora drzewa korkowego nieobrobiona i jej odpadki.
58 p. 4-b.	Kora drzewa korkowego mielona na trociny i proszek.

Obwieszczenie z dnia 30 lipca 1922 r. („Monitor Polski" Nr. 177, poz. 111) pozostaje nadal w mocy ze zmianami, wprowadzonemi obwieszczeniami:

z dnia 14 września 1922 roku „Monitor Polski" Nr. 216, poz. 145;

z dnia 28 grudnia 1922 roku „Monitor Polski" Nr. 19, 1923 r., poz. 18;

z dnia 28 lutego 1923 roku „Monitor Polski" Nr. 59, poz. 59;

z dnia 1 marca 1923 roku „Monitor Polski" Nr. 60, poz. 61;

z dnia 17 maja 1923 roku „Monitor Polski" Nr. 116, poz. 129;

z dnia 18 czerwca 1923 roku „Monitor Polski" Nr. 142, poz. 174;

z dnia 23 października 1923 roku „Monitor Polski“ Nr. 246, poz. 332;
z dnia 14 grudnia 1923 roku „Monitor Polski“ Nr. 23, poz. 75.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*
Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
(„Monitor Polski“ z dn. 31.III 1924 r. Nr. 75, p. 213)

296.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 marca 1924 r.

o zmianie stawki celnej na pomarańcze i pomarańczki świeże.

Na zasadzie punktu 2 artykułu 1 i artykułu 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 marca 1924 r. postanawiam:

§ 1. Stawka celna od pomarańcz i pomarańczek świeżych (poz. 6 p. 2 lit. b taryfy celnej) wynosi 17 franków złotych od 100 kg.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie drugiego dnia po ogłoszeniu.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą stawka celna od pomarańcz i pomarańczek świeżych, określona w rozporządzeniu z dnia 9 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 129).

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
(Dz. U. R. P. z dn. 3.IV 1924 r. Nr. 30, poz. 300).

297.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 28 marca 1924 roku

o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. o ulgach celnych.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1126), w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem z dnia 23 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 199) i uzupełnionem rozporządzeniem z dnia 23 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 205), przedłuża się aż do nowego zarządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*
(Dz. U. R. P. z dn. 31.III 1924 r. Nr. 29, poz. 295).

Pożyczki państwowe.

298

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 marca 1924 roku

w przedmiocie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 28 lutego 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie §§ 1 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 103), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustęp drugi § 4 rozporządzenia z dnia 28 lutego 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229) otrzymuje brzmienie następujące:

„Obligacje serji I premjowej pożyczki dolarowej zaopatrzone będą w cztery kupony półroczne, płatne dnia 1 września 1924 r., 1 marca 1925 r., 1 września 1925 r. oraz 1 marca 1926 r.“.

§ 2. § 9 pomienionego powyżej rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Ułamki dolara będą wpłacane i wypłacane w sposób przewidziany w § 5 ustępie 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31-go stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 103)“.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
(Dz. Ust. R. P. z d. 31 marca 1924 r., Nr. 29, poz. 293).

299.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 marca 1924 r.

w przedmiocie zmiany terminu pierwszego losowania premji wygranych serji I premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie §§ 1 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 103) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin pierwszego losowania premji wygranych serji I premjowej pożyczki dolarowej ustalony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia Serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229) przesuwa się na dzień 15 kwietnia 1924 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 31/III 1924 r., Nr. 29, poz. 294).

300.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

z dnia 31 marca 1924 r.,

w przedmiocie wypłaty procentów od 8% państwowej pożyczki złotej.

Na podstawie art. 4 i 11 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie wypuszczenia 8% Państwowej Pożyczki Złotej (Dz. U. R. P., Nr. 83, poz. 741), zarządza się, co następuje:

§ 1. Kupony z datą płatności 1 kwietnia 1924 r. opiewające na złote są płatne w markach polskich po kursie 1.700.000 za jeden złoty. Zgodnie z tem kupon Nr. 3 obligacji opiewających na 10 złotych opłacane są kwotą **680.000** marek polskich, kupon zaś Nr. 3 od obligacji opiewających na 50 złotych opłacane są kwotą **3.400.000 Mk. polsk.**

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski‘ z dn. 1/IV 1924, Nr. 76).

Sprawy walutowe.

301.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 20 marca 1924 roku

zmieniająca niektóre przepisy ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459).

Art. 1. Ustawa z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459), ulega następującym zmianom:

1) Art. 1 otrzymuje brzmienie następujące: „Ministrowi Skarbu udziela się na czas do dnia 31 marca 1925 roku upoważnienie do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami“.

2) W art. 4 w ustępie pierwszym punkt a) i b) kwotę grzywny 100.000.000 mk. pol. zmienia się na kwotę 10.000 złotych.

3) W art. 4 w ustępie trzecim kwotę grzywny 50.000.000 mk. pol. zmienia się na 5.000 zł.

4) Art. 4 uzupełnia się w sposób następujący: „Przewidziane w niniejszym artykule kwoty grzywny płatne są w markach polskich według kursu, ustalonego w ustępie 1 art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 stycznia 1924 r. o określaniu wartości przedmiotów majątkowych oraz zaciąganiu i dochodzeniu zobowiązań w złotych (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 64)“.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wl. Wyganowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 31.III 1924 r. Nr. 29, poz. 285).

302

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 28 marca 1924 r.

w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) oraz art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 marca 1924 r., zmieniającej niektóre przepisy ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 285), zarządza się, co następuje:

I. Kupno i sprzedaż walut zagranicznych oraz przekazywanie ich za granicę.

§ 1. Zakup, sprzedaż oraz jakiekolwiek inne nabywanie i pozbywanie walut zagranicznych i dewiz w granicach Rzeczypospolitej Polskiej jest dozwolone.

Zawodowo zajmować się temi czynnościami mogą osoby fizyczne i prawne, uprawnione do tego bądź na mocy specjalnych koncesji, wydanych na zasadzie ustawy z dnia 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowemi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 175), bądź też na podstawie swoich statutów.

§ 2. Przekazywanie walut zagranicznych zagranicę dozwolone jest jedynie za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej oraz przedsiębiorstw i instytucji bankowych, względnie finansowych, którym Minister Skarbu udzieli specjalnego na dokonywanie tej czynności zezwolenia.

Przez pojęcie przekazywania zagranicę rozumieć należy pomiędzy innemi także składanie walut zagranicznych i dewiz do depozytu osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, zapisywanie walut zagranicznych na dobro tychże osób oraz wszelkie dysponowanie walutami zagranicznemi i dewizami na rzecz wymienionych osób.

Przedsiębiorstwa i instytucje te otrzymują nazwę banków dewizowych.

Prawa banku dewizowego, nadane danej instytucji, przysługują w równej mierze zarówno centrali (oddziałowi głównemu), jak i wszystkim pozostałym oddziałom, względnie filjom, tejże instytucji, o ile dekret o nadaniu tych praw nie zawiera żadnych w tym względzie zastrzeżeń.

§ 3. Minister Skarbu może w poszczególnych wypadkach zezwalać osobom fizycznym i prawnym, nie posiadającym praw banku dewizowego, na dokonywanie walutami zagranicznemi operacji, zastrzeżonych wyłącznie bankom dewizowym (§ 2).

§ 4. Bankom dewizowym wolno przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2, ustęp 1) wyłącznie w wypadkach, kiedy przekaz ma na celu:

1) zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy;

2) zapłatę zaliczek za sprowadzane z zagranicy towary;

3) pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, sprowadzanych z zagranicy, oraz cła uiszczanego w walutach zagranicznych;

4) spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych, łącznie z wypłatą odsetek od tych długów;

5) wypłatę dywidend od akcji, których posiadacze zamieszkują zagranicą, jako też tantjem, przypadających na rzecz osób zamieszkałych zagranicą;

6) zapłatę premji asekuracyjnych i reasekuracyjnych zagranicą;

7) pokrycie kosztów utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest stwierdzony, do równowartości 1.000 złotych miesięcznie na rodzinę;

8) wszelkie inne płatności gospodarczo uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1.000 złotych.

We wszystkich innych wypadkach wyżej nieprzewidzianych zlecenie może być wykonane tylko za każdorazowem zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 30 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W wypadkach przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2, ust. 1) z tytułu zapłaty zobowiązań zagranicznych, wynikłych z przywozu towarów z zagranicy (§ 4, p. 1), bank dewizowy obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy fakturę, wystawioną przez zagranicznego sprzedawcę towaru, oraz kwit urzędu celnego, stwierdzający dokonanie odprawy celnej. Jeżeli towar przywożony jest z obszaru Wolnego Miasta Gdańska, winien być przedstawiony jako dowód wtórnik listu przewozowego, stwierdzający przyjście towaru z powyższego obszaru.

Wszystkie powyższe dowody muszą być w banku dewizowym złożone w oryginale. W razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane, pod warunkiem zaopatrzenia wszystkich oryginałów w adnotacje, wskazujące sumę waluty przekazanej, względnie zdeponowanej lub zapisanej na dobro, oraz pod warunkiem zachowania przez bank odpisów tych dokumentów (łącznie z poczynionemi na oryginałach adnotacjami), poświadczonych przez bank. Adnotacje na dokumentach i poświadczenia banku muszą nosić prawidłowy podpis firmowy banku.

W razie niemożności przedstawienia przez zleceniodawcę w danej chwili poza fakturą dalszych dokumentów przewidzianych w ust. 1 niniejszego paragrafu — bank może zlecenie wykonać tylko za złożeniem przez zleceniodawcę piśmiennego zobowiązania, iż dowody te przedstawi bankowi najpóźniej do 6 tygodni. O ile w przeciągu tego czasu dowody nie będą przedstawione, wówczas bank obowiązany jest donieść o tem w przeciągu 1 tygodnia władzy skarbowej, wymienionej w § 30.

§ 6. W razie przekazywania zagranicę

walut zagranicznych (§ 2 ust. 1) z tytułu zapłaty zaliczek za towary, które mają być sprowadzone z zagranicy, bank obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy dowody, stwierdzające konieczność zapłacenia zaliczki (ofertę zagranicznego sprzedawcy towaru, fakturę t. zw. „pro forma", korespondencję i t. p.). Ponadto obowiązany jest bank odebrać od zleceniodawcy piśmienne zobowiązanie przedstawienia najpóźniej do 6 miesięcy dowodów, podanych w § 5 ust. 1, stwierdzających nadejście towarów do kraju (kwit celny, względnie wtórnik listu przewozowego).

Pozatem obowiązują w wypadku niniejszym wszystkie inne postanowienia § 5.

§ 7. Wskazane w § 5 ust. 2 postępowanie co do żądania dokumentów, udowadniających cel zlecenia, sporządzania odpisów i ich przechowywania w banku, należy stosować analogicznie również i w tych wypadkach przekazywania walut zagranicznych zagranicę (§ 2 ust. 1), do których odnosi się postanowienie § 4, p. 3 — 8.

Jako dowody służyć mogą np. udokumentowane rachunki ekspedytorów, wyroki sądowe, polisy asekuracyjne, zaświadczenia konsulatów polskich, stwierdzające fakt oraz czas trwania pobytu zagranicą i t. p.

§ 8. Na zlecenie przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, które prowadzą przepisane Kodeksem Handlowym księgi handlowe, a należą do kategorji przedsiębiorstw wymienionych w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412)— banki dewizowe mogą przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2 ust. 1) na cele przewidziane w § 4 bez obowiązku wymagania przedłożenia dowodów i dokumentów, wskazanych w §§ 5—7, a jedynie za złożeniem przez zleceniodawcę deklaracji w dwóch egzemplarzach, według załączonego wzoru. Banki dewizowe, wykonywujące zlecenia, zachowują u siebie jeden egzemplarz tej deklaracji, drugi zaś egzemplarz przesyłają do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły władzy podatkowej II instancji, właściwej dla zleceniodawcy pod względem podatkowym (Izby Skarbowe, w Województwie Śląskiem — Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego).

Na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego, aż do chwili, kiedy na obszar ten będzie rozciągnięta ustawa z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412), przekazywanie walut zagranicznych zagranicę może być dokonywane na warunkach, w ustępie poprzednim wyszczególnionych, na zlecenie firm handlowych, które otrzymają od władz skarbowych I instancji zaświadczenia, że prowadzą prawidłowo przewidziane Kodeksem Handlowym księgi handlowe.

§ 9. Wszystkie dowody i dokumenty, na zasadzie których bank dewizowy wykonał zlecenie przekazania waluty zagranicznej zagranicę, winien zleceniodawca przedstawić do kontroli władzy skarbowej, wymienionej w § 30, na każde jej żądanie.

§ 10. Przekazywanie waluty zagranicznej zagranicę (§ 2 ust. 1) przez banki dewizowe na własny rachunek lub na zlecenie i na rachunek innych banków dewizowych jest dozwolone bez ograniczeń, przewidzianych w §§ 4 — 8.

II. Wywóz pieniędzy i walorów zagranicę.

§ 11. Wywóz zagranicę walut zagranicznych i dewiz oraz marek polskich dozwolony jest bez uzyskania specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 1000 złotych.

Jeśli osoba wyjeżdżająca zagranicę posiada w paszporcie wizę, uprawniającą ją do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej ponad równowartość 1000 złotych.

Osoby wyjeżdżające na obszar W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć bez zezwolenia sumę, stanowiącą równowartość 250 złotych.

Osoby przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p. mają prawo do przeniesienia zagranicę sumy, odpowiadającej równowartości 100 złotych jednorazowo i 500 złotych miesięcznie.

Do wywozu sum wyższych, niż wymienione w ust. 1 — 4 niniejszego paragrafu, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów, o ile suma nie przekracza równowartości 5000 złotych. Do wywozu sum wyższych wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej, wymienionej w § 30.

§ 12. Przepis § 11 odnośnie do wywozu marek polskich ma zastosowanie zarówno przy wywozie gotowizny, jako też przy wywozie czeków i przekazów oraz wszelkich zobowiązań pieniężnych opiewających na marki polskie.

§ 13. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz sprzedaż ich i zastaw osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania, względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wymienionej w § 30. Zezwolenie takie może być udzielone przez Ministra Skarbu również generalnie odnośnie do pewnego gatunku walorów, względnie pewnej instytucji.

III. Lokaty pieniężne zagranicą.

§ 14. Dokonywanie zagranicą lokat pieniężnych z kwot uzyskanych z operacji o charakterze gospodarczym, dokonanych całkowicie lub częściowo w kraju, jest zabronione bez zgody władzy skarbowej, wymienionej w § 30, o ile terminy tych lokat przekraczają 30 dni; lokaty bezterminowe winny być likwidowane w terminie nie przekraczającym 30 dni.

IV. Inkasowanie należności zagranicznych za wywożone towary.

§ 15. Inkasowanie całkowitych należności za towary wywożone z Polski w celu sprzedaży, dozwolone jest tylko za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub banków dewizowych. Obowiązkowi temu nie podlegają jedynie towary, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

§ 16. Wywożący towar otrzymuje od Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub banku dewizowego, po udzieleniu zlecenia zainkasowania

należności, odpowiednie „zaświadczenie walutowe", które winno być przy przejściu towaru przez granicę przedstawione urzędowi celnemu, względnie przy przejściu przez granicę polsko-gdańską — organom kontroli skarbowej.

§ 17. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, względnie banki dewizowe, będą przyjmowały sumy w walutach zagranicznych, uzyskane z inkasa należności za wywiezione towary, na specjalne rachunki, prowadzone w tychże walutach. Dysponowanie temi sumami może się odbywać na zasadach, wskazanych w § 21 niniejszego rozporządzenia. Powyższe nie dotyczy kwot w walutach zagranicznych, które mają być sprzedane Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na zasadzie przepisów dla towarów zakazanych do wywozu, albo na zasadzie specjalnej umowy między eksporterami a instytucjami rządowemi.

§ 18. Waluta eksportowa winna wpłynąć w terminie najwyżej 3-miesięcznym od daty wystawienia zaświadczenia walutowego. Powyższy termin może być sprolongowany za zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 30.

§ 19. W razie zawarcia przez eksporterów z Ministerstwem Skarbu lub Polską Krajową Kasą Pożyczkową zbiorowych umów w przedmiocie sum, wpływających z eksportu, Minister Skarbu może indywidualnie zmodyfikować odnośnie do wykonania tych umów przepisy niniejszego rozporządzenia.

V. Rachunki w walutach zagranicznych, udzielanie kredytów w walutach zagranicznych oraz wypłaty przekazów w tychże walutach.

§ 20. Prowadzenie rachunków i przyjmowanie wszelkiego rodzaju wkładów w walutach zagranicznych, oprocentowanie ich w tychże walutach oraz dokonywanie wypłat z tych rachunków, względnie zwrotu wkładów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone bez ograniczeń instytucjom, uprawnionym do prowadzenia interesów bankierskich, bądź na mocy ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 175), bądź na podstawie własnych statutów.

§ 21. Wszelkie dyspozycje sumami z rachunków w walutach zagranicznych na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, nie podlegają żadnym ograniczeniom; natomiast dyspozycje na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania, względnie siedzibę, zagranicą, mogą być wykonywane tylko w trybie §§ 4 — 10 niniejszego rozporządzenia.

W wypadku, gdy właścicielem rachunku w walucie zagranicznej jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, może osoba ta dysponować sumami złożonemi na tym rachunku bez ograniczeń, o ile sumy te wpłynęły bezpośrednio z zagranicy. Przepis ten nie dotyczy jednak specjalnych rachunków w walutach zagranicznych, o których mowa w § 17.

§ 22. Udzielanie kredytów w walutach zagranicznych we wszelkich formach, z zastrzeżeniem spłaty tych kredytów w efektywnych walutach zagranicznych, jest dozwolone.

§ 23. Przekazy, wystawiane z zagranicy na Polskę, opiewające na waluty zagraniczne, mogą być wypłacane w efektywnej walucie zagranicznej.

VI. Obrót markami polskiemi z zagranicą.

§ 24. Udzielanie kredytów w markach polskich we wszelkich formach osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 30. Za udzielenie tego rodzaju kredytu uważa się między innemi dokonywanie wypłat (gotówkowych i bezgotówkowych) w markach polskich na polecenie i na rachunek wyżej wskazanych osób, bez posiadania przez nie pokrycia w markach polskich w chwili wykonania zlecenia.

§ 25. Rachunki w markach polskich, prowadzone przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, noszą nazwę rachunków zagranicznych. Rachunki powyższe mogą być otwierane tylko w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub w bankach dewizowych.

§ 26. Obroty na rachunkach zagranicznych, wymienionych w poprzednim paragrafie, winny odbywać się zgodnie z następującemi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę w kraju, mogą być przyjmowane tylko w wypadkach, przewidzianych w §§ 4 — 10;

b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, oraz wszelkie przelewy z innych rachunków zagranicznych, dozwolone są bez ograniczeń;

c) wypłaty w granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku, dozwolone są bez ograniczeń.

§ 27. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 25) i wogóle oddanie zagranicę wypłaty na Polskę w każdej formie, wzamian za postawienie do dyspozycji bankowi dewizowemu waluty zagranicznej (sprzedaż marki polskiej zagranicę) jest dozwolone.

Minister Skarbu może zawiesić powyższe uprawnienia czasowo, względnie do odwołania, odnośnie do poszczególnych lub wszystkich banków dewizowych, lub też uzależnić je od zachowywania pewnych form i warunków.

§ 28. Narówni z osobami fizycznemi i prawnemi, mającemi miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, traktować należy:

a) osoby zamieszkałe wprawdzie w kraju, lecz prowadzące zagranicą przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe, finansowe lub inne, względnie zajmujące się zagranicą tego rodzaju interesami, o ile w danym wypadku działają w związku z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa lub tych interesów;

b) znajdujące się zagranicą zarządy przedsiębiorstw, należących do osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju;

c) oddziały krajowych firm, znajdujące się zagranicą.

§ 29. Narówni z osobami, mającemi miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, traktować należy:

a) oddziały krajowe przedsiębiorstw zagranicznych;

b) samodzielne zarządy zakładów przemysłowych, handlowych i t. p., położonych w kraju, chociaż zakłady te stanowią własność osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą.

VII. Wykonanie rozporządzenia i kontrola nad wykonaniem.

§ 30. Kontrolę nad wykonaniem postanowień niniejszego rozporządzenia sprawują izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, w następujących miejscowościach:

1) w Warszawie — dla województw: warszawskiego, lubelskiego i białostockiego;

2) w Łucku — dla województw: wołyńskiego i poleskiego;

3) w Wilnie — dla ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego;

4) w Łodzi — dla województwa łódzkiego;

5) w Poznaniu — dla województwa poznańskiego;

6) w Grudziądzu — dla województwa pomorskiego;

7) we Lwowie — dla województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego;

8) w Krakowie — dla województwa krakowskiego;

9) w Katowicach (wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) — dla województw: śląskiego i kieleckiego.

§ 31. Wymienione w § 30 izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, wykonują w zakresie spraw, dotyczących obrotu walutami zagranicznemi i dewizami oraz obrotu pieniężnego z zagranicą, nadzór nad wszystkiemi instytucjami finansowemi i przedsiębiorstwami bankowemi, położonemi w przydzielonych im okręgach. Nadzór ten poruczony im zostaje zarówno na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154), jako też i art. 3 i 9 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 175).

§ 32. W wykonaniu nadzoru, wymienionego w paragrafie poprzednim, uprawnione są władze skarbowe, wskazane w § 30, w szczególności do przeprowadzania rewizji instytucji i przedsiębiorstw poddanych nadzorowi, żądania od ich kierowników i personelu wszelkich wyjaśnień, oraz badania wszelkich aktów, ksiąg i korespondencji rewidowanego przedsiębiorstwa.

§ 33. Instytucje finansowe i przedsiębiorstwa bankowe obowiązane są ściśle stosować się do instrukcji, wydawanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu lub władze skarbowe, wymienione w § 30, jak również prowadzić rejestry dokonanych tranzakcji walutami zagranicznemi i dewizami, tudzież obrotów na rachunkach zagranicznych, według wzorów, ustalonych przez Ministra Skarbu. Instytucje te i przedsiębiorstwa obowiązane są na każde żądanie Ministra Skarbu, względnie władzy skarbowej, wymienionej w § 30, dostarczać wszelkich danych, wyjaśnień i wykazów, odnoszących się do tranzakcji walutowych oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

§ 34. Postanowienia paragrafów poprzednich (30 — 33) odnoszą się również do przedsiębiorstw nie będących bankami, o ile prowadzą one w ramach niniejszego rozporządzenia tranzakcje walutowe oraz tranzakcje, z których wynika obrót pieniężny z zagranicą.

§ 35. Od postanowień izb skarbowych, względnie wydziału skarbowego śląskiego urzędu wojewódzkiego, w sprawach, objętych niniejszem rozporządzeniem, przysługuje prawo odwołania się do decyzji Ministerstwa Skarbu.

VIII. Przepisy przejściowe.

§ 36. Dekrety względnie zaświadczenia na prawa banku dewizowego, wydane przez Ministerstwo Skarbu na zasadzie rozporządzeń uchylonych przez niniejsze rozporządzenie, uprawniają do wykonywania czynności banku dewizowego w myśl niniejszego rozporządzenia w ciągu 4 tygodni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Po upływie powyższego 4-tygodniowego terminu dekrety te, względnie zaświadczenia, tracą moc obowiązującą.

§ 37. Aż do chwili przekazania izbom skarbowym (względnie wydziałowi skarbowemu śląskiego urzędu wojewódzkiego) spraw, wchodzących dotychczas w zakres kompetencji komisarzy Ministerstwa Skarbu dla spraw dewizowych, komisarze ci pełnią nadal swoje funkcje.

IX. Postanowienia końcowe.

§ 38. Prawa banku dewizowego mogą być decyzją Ministra Skarbu w każdej chwili zawieszone, całkowicie cofnięte, względnie ograniczone.

§ 39. Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia pociąga za sobą, niezależnie od skutków, wymienionych w § 38, kary, przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) ze zmianami, przewidzianemi w ustawie z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459).

§ 40. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z d. 1 kwietnia 1924 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości: z dnia 27 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 582); z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 109); z dnia 21 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 196).

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Wł. Wyganowski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z dn. 31/III 1924 r., Nr. 29, poz. 290.)

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu z dn. 28/III 1924 r., poz. 290.

DEKLARACJA

.... dnia .... 1924 r.

Do

Banku ....

w ....

IZBA SKARBOWA (właściwa dla zleceniodawcy pod względem podatkowym) ....

Niżej podpisana firma ....
(dokładna nazwa firmy dającej zlecenie)

....

z siedzibą w .... przy ulicy .... № ....
prosi o: przekazanie, złożenie do depozytu, zapisanie i t. d.
(słowa niepotrzebne wykreślić)

kwoty ....

Nazwa firmy, względnie imię i nazwisko osoby, na rzecz której zlecenie ma być wykonane, oraz dokładny adres: ....

....

....

Cel zlecenia *): ....

....

*) W rubryce „Cel zlecenia" wymienić dokładnie jeden z celów, przewidzianych w § 4 p. 1—8 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dn. 28 marca 1924 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. 1924 r., № 29, poz. 290).

Niepotrzebny ustęp wykreślić

(Ustęp ten nie odnosi się do firm położonych w górnośląskiej części woj. śląskiego.)

Podpisana firma pod sankcją karną, przewidzianą w art. 4 i 5 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. 1923 r. № 25, poz. 154) oświadcza, że prowadzi przepisane Kodeksem Handlowym księgi i że gotowa jest księgi te okazać władzy skarbowej.

(Ustęp ten dotyczy wyłącznie firm położonych w górnośląskiej części woj. śląskiego.)

Podpisana firma posiada zaświadczenie *) z dnia .... 1924 r. № .... wydane przez Urząd Skarbowy w .... a stwierdzające, że firma prowadzi prawidłowo przepisane Kodeksem Handlowym księgi handlowe.

Stempel, wzgl. pieczątka firmowa
Prawidłowy podpis firmowy.

*) Wszystkie daty odnośnie tego zaświadczenia wpisuje bank, przyjmujący zlecenie, na zasadzie przedłożonego mu każdorazowo przez zleceniodawcę oryginalnego zaświadczenia wzgl. notarjalnego odpisu tegoż.

Przepisy karne.

303.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 marca 1924 r.

zmieniające częściowo roporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych, tudzież w przedmiocie zastosowania złotego (franka złotego) do obliczania niektórych z tych kwot.

Na zasadzie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych oraz przepisów karno-administracyjnych, skarbowych i dyscyplinarnych, obowiązujących w b. dzielnicy austrjackiej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 704), ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. zmieniającej niektóre przepisy karne, obowiązujące w województwach: poznańskiem i pomorskiem oraz w górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 721), ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych, oraz przepisów karno-administracyjnych, skarbowych i dyscyplinarnych, obowiązujących w b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 722) oraz ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 21 stycznia 1924 r. w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych, tudzież w przedmiocie zastosowania złotego (franka złotego) do obliczania niektórych z tych kwot (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 89) brzmienie części 1 art. 70 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie zmian w ustawodawstwie karnem obowiązującem w b. zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 169) zmienia się jak następuje:

„Grzywny, kary pieniężne i należytości przewidziane w kodeksie karnym i w ustawach karnych szczególnych, tudzież w ustawie postępowania karnego, określać należy w wyrokach i decyzjach w złotych".

§ 2. W § 31 punkt 1) powołanego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 89) skreśla się wyrazy „jeśli wyrok, decyzja lub inne orzeczenie pierwszej instancji zapada po dniu 31 stycznia 1924 r.".

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrnych i Skarbu, oraz innym właściwym ministrom.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia trzeciego po ogłoszeniu go.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wł. Wyganowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Z. Hübner.*

(Dz. U. R. P. z dn. 3.IV 1924 r. Nr. 30, poz. 302).

304.

Przepisy rachun

DOCHODY MINIS

(tymczasowe zesta

OZNACZENIE WPŁYWU (według działów, paragrafów i pozycji preliminarza budżetowego r. 1923)	1 w I półroczu 1923 r. Marki	2 w 3 kwartale 1923 r. Marki
DANINY PUBLICZNE I MONOPOLE	**1.051 066 352 000**	**2.886.280.850 000**
Dz. VI. § 9. Podatki bezpośrednie	159.847.839.000	748.759.408 000
poz. 1. Podatki gruntowe	3.522.784 000	193 317.628 000
„ 2. „ od budynków	818.027.000	16.484.667.000
„ 3. Podatek przemysłowy	30.793 310.000	400,919,075 000
„ 4. „ od skrzynek depozytowych . . .	256 190 000	118 937.000
„ 5. „ dochodowy	92.109.853 000	112,554.448.000
„ 6. „ od kapitałów i rent	9.967.894.000	6.896.955.000
„ 7. Zaległości podatków zniesionych lub przekazanych gminom	10.782.340.000	4.263.837.000
„ 8. Odsetki, zwłoki, kary nadzwyczajne, należytości egzekucyjne i grzywny	11.597.441.000	14.199.671.000
„ 9. Podatek majątkowy	—	4.190.000
§ 10. Podatki pośrednie (spożywcze)	377.082 646.000	823 313.265.000
poz. 1. Podatek od spirytusu	196.629.292 000	517.495.941.000
„ 2. „ „ wina musującego	1.167 518.000	1.412.102.000
„ 3. „ „ wina	1.807.091 000	2.423 341.000
„ 4. „ „ piwa	13.387.467.000	28.709.428.000
„ 5. „ „ cukru	73.110 899.000	109 987.908 000
„ 6. „ „ drożdży	3.666 036.000	4.324 696.000
„ 7. „ „ węgla	58 881 153.000	98 068.447.000
„ 8. „ „ oleju skalnego	8 561.527.000	12 078 314 000
„ 9. „ „ zapałek.	11.418 794.000	21.387.779.000
„ 10. „ „ kwasu octowego	1.070.221.000	2.071.468.000
„ 11. Opłaty od patentów na wyrób trunków i drożdży oraz na sprzedaż trunków, jak również od innych patentów akcyzowych	4.400.262.000	18.174.500.000
„ 12. Odsetki, zwłoki, kary i grzywny	2.393,302.000	6.597.369.000
„ 13. Zaległości podatków zniesionych	4.260.000	49.401 000
„ 14. Podatek od soli (b. Dzielnica Pruska)	584.824.000	532.571.000
§ 11. Cło	212.624 940 000	450 417.207.000
poz. 1. Cło przywozowe	203.471.599.000	410.176.639.000
„ 2. Wpływy uboczne	9 153 341.000	40.240 568.000
§ 13. Opłaty stemplowe (należytości) **i podatki od obrotu** .	153.996.527.000	334.296.610.000
poz. 1. Podatek spadkowy	10.414.129 000	23.037 800.000
„ 2. „ od darowizn	1,481.970.000	2 092 150.000
„ 3. Opłaty od ubezpieczeń	902,067 000	869 487.000
„ 4. „ „ weksli	22.244.452.000	52 970.434.000
„ 5. „ „ sprzedaży przedmiot. zbytku	2 969.115.000	6.555.578.000
„ 6. Podatek giełdowy	3 537 813.000	11 914 248.000
„ 7. Opłaty od dokumentów przewozowych	873.025 000	1.771.404 000
„ 8. „ „ kart do gry	66.771.000	109 991.000
„ 9. „ „ rachunków i poświadczeń	18.708 053 000	37 552,859 000
„ 10. Należytości sądowe	293 416 000	480.695 000
„ 10a Koszty postępowania przed Najwyższym Tryb. Administracyjnym	114 000	27.000
„ 11. Należytość ekwiwalentowa	1.325.000	432.000
„ 12. Opłaty wyżej nie wymienione	63.126.138.000	121 544.271.000
„ 13. Sprzedaż znaczków stemplowych	27 195.148.000	70.860.464.000
„ 14. Grzywny, koszty załatwień administr. i odsetki za zwłokę	2.182.991.000	4.536.770.000
§ 15. Opłaty wywozowe	23.836.272.000	70.871.343.000
§ 16. Opłaty od koncesji na domy bankowe i kantory wymiany	—	3.000
Monopole	123.678 128.000	458.623.014.000
Dz. XI. Sacharyny	—	668.185.000
Dz. XII. Soli	32.968.269.000	69.479.583.000
Dz. XIII. Tytoniowy	90.042.600 000	388.475.246.000
Dz. XIV. Loterja Państwowa	667.259.000	—

Dyrektor Głównego Urzędu Kasowego: (—) *R. Czauderna.* Warszawa, dnia 24

kowe i kasowe.

TERSTWA SKARBU

wienie kasowe).

3 w październiku 1923 r. Marki	4 w listopadzie 1923 r. Marki
3.237.879 015 000	**7.973.568.867.000**
882 577 962 000	2 098 531.632.000
73.257.861.000	124 899.250 000
7.193.743.000	12.311.501 000
559.512.688.000	1.252.779.471.000
2.313.000	3.424.000
192.070.532.000	419.470.903.000
9.543.470.000	15.316 366.000
827.981.000	1 241.267 000
27.950.090.000	110.791.265.000
12.219.284.000	161 718.185.000
1.022.356.607.000	2.482.508.787 000
507.280.517 000	1.270.166.125 000
642 150.000	3.460.198 000
2.158 475.000	3 705.144 000
16 666.256.000	37.421 120.000
257.238.972.000	842 129.513.000
5.465.470 000	5 697.700.000
125 520 141 000	143.625.811.000
71.839 169 000	97.509.820.000
25 126 842.000	40 857 800 000
2.207.419.000	1.774.940.000
2.595.712.000	1.559.656.000
5.436.452.000	16.760.159.000
80.272 000	38.000
98.760 000	17.840.763.000
458.291,707.000	1.200 631.285.000
422 123.821 000	1.118 032 513 000
36.167 886 000	82.598.772.000
318.101.715.000	741.651.087.000
30.474.384.000	84.574.298.000
1 728.782.000	7 293 010.000
1.212.703.000	684.253.000
48 906 835.000	101.367 185.000
6.596.316.000	14.333.467.000
6.866 693.000	15.804.767.000
1.930 416.000	5.336.532.000
134.733.000	42.679.000
35.501.519.000	93.312.909.000
312.648 000	797.273.000
180 000	264 000
13.433.000	185.000
99.647 167.000	236.582.577.000
79.695.829.000	166 482 755.000
5 080.077.000	15.038.933.000
44.032 799.000	359 168.524.000
163 485.000	1.425.288 000
507.354 740.000	1.089.652.264.000
464.381 000	291.661.000
100.716.070.000	60.486 213.000
406.174.289.000	1 028.874.390.000
—	—

U W A G I

a) Zestawieniem tem są objęte wpływy Centralnej Kasy Państwowej i Kas Skarbowych z całego Państwa z wyjątkiem dochodów autonomicznych Województwa Śląskiego.

b) W Par. 9 p. 7 obejmuje wpływy następujących kategorji podatków, których wymiar został już uskuteczniony w ubiegłych okresach budżetowych: 1) nadzwyczajna danina państwowa, 2) podatek od wzbogacenia się, 3) podatek od zysków wojennych, 4) podatek zarobkowy i szczególny zarobkowy w b. zaborze austrjackim, 5) drobne pozycje zaległości dawnego podatku majątkowego i jednorazowej daniny w b. zaborze rosyjskim oraz pobieranego na obszarze b. dzielnicy pruskiej podatku od przyrostu majątku.

c) W par. 10, poz. 13 obejmuje wpływy następujących podatków zniesionych: 1) podatek od wód mineralnych, 2) podatek od uprawy tytoniu, 3) podatek od papierosów i tytoniu krajanego

d) Dochody z monopoli znalazły w tem zestawieniu swój wyraz tylko w takich kwotach, jakie do Kas Skarbowych wpłynęły. Odnosi się to w szczególności do Monopolu Tytoniowego oraz Loterji Państwowej. Dyrekcja Monopolu Tytoniowego wykazała czysty zysk bilansowy za czas od 1 stycznia do 30 listopada 1923 r. 8.238.251 319.565.55 Mk., z tego zysku przelano do Centr Kasy Państwowej w pierwszem półroczu r. b. 71.170 998 679.63, Mk., w trzecim kwartale 166.245.939.502,79 Mk., w październiku 154.828.472 572 Mk., a w listopadzie 125.000.000.000 Mk Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej przekazała do Centralnej Kasy Państwowej w styczniu r. b. 167.231.647,09 Mk. tytułem reszty zysku osiągniętego w 1922 r., a w czerwcu r. b. 500.000.000 Mk.

marca 1924 roku.

Naczelnik Centralnej Księgowości: (—) *J. Fiut.*

OBROTY KASOWE ZA

WYSZCZEGÓLNIENIE	Gotowizna Pojedyńczo	Gotowizna Ogółem	Papiery procentowe
	Marki polskie		
PRZYCHODY:			
Pozostałość na 1-go grudnia 1923 r.			
W C.K.P. Kasach Skarb. i Urzędach Celnych:			
Gotówka w Kasach	1.379.508.331.000		
" w P. K. O.	325 682.593.000		
" w P. K. K. P.	297.528,972.000	2.002.719.896 000	
Papiery wartościowe	—		117.189.039.000
a) Budżetowe:			
Prezydent Rzeczypospolitej	1.001.000		
Sejm i Senat	9.388.000		
Trybunł Administracyjny	—		
Kontrola Państwowa	—		
Prezydjum Rady Ministrów	7.841.959.000		
Min. Spraw Zagranicznych	60.191.021 000		
" " Wojskowych	39.046.722.000		
" " Wewnętrznych	21.822.245 000		
" Skarbu	8.737.493.827.000		
" Sprawiedliwości	53.004.010.000		
" Przemysłu i Handlu	52.743.226.000		
" Kolei Żelaznych *)	128.876.000		
" Rolnictwa i Dóbr Państwowych	51.952.895 000		
" Wyzn. Rel. i Ośw. Publiczn.	1.660.088.000		
" Poczt i Telegrafów	505.315.923.000		
" Zdrowia publicznego	5 941.199.000		
" Robót Publicznych.	16.414.015.000		
" Pracy i Opieki Społecznej	16.314.558.000		
" Reform Rolnych	2.702.066.000		
Gł. Urząd Likwidacyjny	3.061.826 000	9.575.644.845.000	
b) Obrotowe:			
Wzrost zadłużenia Skarbu Państwa w P. K. K. P.	16.268.000.000.000		
Wpływy ze sprzedaży biletów skarbowych, bonów złotowych i innych państwowych papierów procent	863 570.151,000		
Sumy zwrotne na wznow. kredytów	362.226.629.000		
Zwrot zaliczek na płace	12 636.227.000		
" " specjalnych	16.799,469.000		
Nadwyżki kasowe otrzymane:			
od Urzędów Celnych	669 759 382.000		
" Dyrekcji Kolei Państwowych	503.731 995.000		
Rozrachunek Min. Skarbu z Min. Poczt i Telegrafów	123.737.752.000		
Rozrachunek ze Skarbem Śląskim	—		
Wszelkie inne obroty między kasami skarbowemi (nadwyżki, zasiłki oraz bezgotówkowe obroty)	23 514.860.312,000	42.335.321.917.000	
c) Sumy obce:			
Sumy depozytowe	8.589.067.693.000		
Fundusze specjalne	141.003 457.000		
Sumy komunalne	360.094.816.000	9.090.165.966.000	
Wpływy w papierach wartościowych:			
Obrotowe	—		107.675.623.000
Depozytowe	—		49.955.843.000
		63.003.852.624.000	274.820.505.000

UWAGI: Zestawieniem tem są objęte obroty Centralnej Kasy Państwowej i Kas Skarbowych w całem Państwie z wyjątkiem

W przychodach Ministerstwa Skarbu uwzględniono z przedsiębiorstw monopolowych, prowadzących odrzębna go objęte są przychodami Min. Skarbu wpływy z wszystkich innych działów.

Dochody Min. Kolei Żelaznych zawierają w powyższem zesawieniu tylko sumy, jakie złożone względnie przelane zawierają dochodów własnej gospodarki, zużytych przez Dyrekcje Kolei Państwowych na własne ich wydatki. Dotacje przerachowane przez te Dyrekcje Kasom Skarbowym, przedstawiono w sumach obrotowych.

Saldo początkowe różni się od salda końcowego w październiku r. b. z powodu sprostowania pozostałości w Ur

Warszawa, dnia

Dyrektor Głównego Urzędu Kasowego: (—) *Czauderna.*

M. LISTOPAD 1923 ROKU.

WYSZCZEGÓLNIENIE	Gotowizna — Pojedyńczo	Gotowizna — Ogółem	Papiery procentowe
	Marki polskie		
ROZCHODY:			
a) Budżetowe:			
Prezydent Rzeczypospolitej	1.466.803.000		
Sejm i Senat	97.823.341.000		
Trybunał Administracyjny	2.341.382.000		
Kontrola Państwowa	24.934.440.000		
Prezydjum Rady Ministrów	20.777.930.000		
Min. Spraw Zagranicznych	371.452.749.000		
„ „ Wojskowych	10.623.235.171.000		
„ „ Wewnętrznych	1.033.858.809.000		
„ Skarbu	1.038.806.607.000		
„ Sprawiedliwości	395.598.283.000		
„ Przemysłu i Handlu	38.344.705.000		
„ Kolei Żelaznych*)	119.919.236.000		
„ Roln. i Dóbr Państwowych	82.379.914.000		
„ Wyzn. Rel. i Ośw. Publicznego	1.851.938.734.000		
„ Poczt. i Telegrafów	659.213.759.000		
„ Zdrowia Publicznego	114.432.340.000		
„ Robót Publicznych	216.275.645.000		
„ Pracy i Opieki Społecznej	64.570.884.000		
„ Reform Rolnych	52.623.356.000		
Główny Urząd Likwidacyjny	9.699.184.000	16.819.693.272.000	
b) Obrotowe:			
Przelano na częściowe umorzenie długu Skarbu Państwa	173.000.000.000		
Za wykupione bilety skarbowe, bony złotowe i inne państwowe papiery procentowe	2.435.594.945.000		
Zwroty przychodów budżetowych	1.455.422.000		
Zaliczki na płace	63.377.302.000		
„ specjalne	195.229.985.000		
Dotacje udzielone Urzędom Celnym	67.899.000.000		
„ „ Dyr. Kol. Państw.	9.482.047.017.000		
Rozrachunek Min. Skarbu z Min. Poczt. i Telegrafów	153.088.993.000		
Rozrachunek ze Skarb. Śl.	8.205.428.000		
Wszelkie inne obroty między kasami skarbowemi (nadwyżki, zasiłki oraz bezgotówkowe obroty)	20.319.853.069.000	32.899.751.161.000	
c) Sumy obce:			
Sumy depozytowe	6.691.095.331.000		
Fundusze specjalne	104.466.863.000		
Sumy komunalne	179.797.821.000	6.975.360.015.000	
Wydatki w papierach wartościowych:			
Obrotowe			36.831.183.000
Depozytowe			18.122.057.000
Pozostałość kasowa z końcem listopada 1923 r.			
W CKP Kasach Skarb. i Urz. Celn.:			
Gotówka w Kasach	4.557.829.741.000		
„ w P. K. O.	1.201.017.456.000		
„ w P. K. K. P.	550.200.979.000	6.309.048.176.000	
W papierach watościowych			219.867.265.000
		63.003.852.624.000	274.820.505.000

...autonomicznych obrotów Województwa Śląskiego

...spodarkę, tylko czysty zysk, jaki od tych przedsiębiorstw do Kas Skarbowych wpłynął. Oprócz danin państwowych (Dz. 6)

...zostały faktycznie do Kas Skarbowych, zaś rozchody przedstawiają tylko sumy pobrane w C. K. P. i Kas Skarbowynh i nie wypłacone Dyrekcjom Kolejowym z ogólnych funduszów państwowych, jak również nadmiary gotówki odwiezione lub

...rzędach Celnych.

24 marca 1924 r.

Naczelnik Centralnej Księgowości: (—) *J. Fiut.*

Przepisy o służbie państwowej.

305.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 21 marca 1924 r.

w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Art. 1. Do art. 17 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r.o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) w brzmieniu, ustalonem w art. 3 noweli do tej ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 606), dodaje się, jako ustęp ostatni, następujące postanowienie:

„Urzędników Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej mianuje Prezydent Rzeczypospolitej za kontrasygnatą Prezesa Rady Ministrów“.

Art. 2. Art. 52 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej otrzymuje następujące brzmienie:

„O ile dobro służby tego wymaga, można przenieść urzędnika do innej miejscowości i na inne stanowisko służbowe nie niższego stopnia służbowego, w tej samej kategorji urzędników i w tym samym dziale zarządu państwowego.

Przeniesienia urzędnika dokonywa władza naczelna, względnie władza, bezpośrednio podległa władzy naczelnej, której przekazane zostało mianowanie na dane stanowiska służbowe. O ile na zasadzie art. 17 niniejszej ustawy mianowanie urzędników pięciu najniższych stopni służbowych przekazano kierownikom władz, bezpośrednio podlegających władzy naczelnej, przeniesienie tych urzędników z okręgu terytorjalnego kierownika władzy, który ich mianował, do innego okręgu terytorjalnego należy do władzy naczelnej.

Przy przeniesieniach z urzędu lub w drodze konkursu należą się urzędnikowi koszty przeniesienia.

Przy przeniesieniach na prośbę urzędnika przyznanie kosztów przeniesienia zależyć będzie od decyzji właściwej władzy naczelnej.

Do przesiedlenia się należy urzędnikowi wyznaczyć odpowiedni termin i zwolnić go na odpowiedni czas od pełnienia służby, uwzględniając przytem jego warunki osobiste i rodzinne“.

Art. 3. Do art. 54 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej dodaje się, jako ustęp 4, następujące postanowienie:

„Urzędników pierwszych czterech stopni służbowych przenosi w stan nieczynny, względnie w stan rozporządzalności, Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów“.

Art. 4. W punkcie 4 art. 77 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej dodaje się po słowach: „z umniejszonem uposażeniem emerytalnem“ słowa: „względnie odprawą“.

Art. 5. Do art. 84 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej dodaje się, jako ustęp ostatni, następujące postanowienie:

„Urzędnicy, przeniesieni w stan spoczynku, podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej z powodu występku służbowego, którego dopuścili się w czasie czynnej służby“.

Art. 6. Do art. 85 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej dodaje się, jako ustęp ostatni, następujące postanowienie:

„Te same kary dyscyplinarne mają zastosowanie do urzędników, przeniesionych w stan spoczynku, przy zachowaniu właściwości tej komisji dyscyplinarnej, której podlegali w czasie pełnienia służby czynnej“.

Art. 7. Do art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej w brzmieniu, ustalonem art. 5 noweli z dnia 28 lipca 1922 r., dodaje się, jako ustęp ostatni, następujące postanowienie:

„Niższych funkcjonarjuszów Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej mianuje Szef tej Kancelarji“.

Art. 8. Przewidziany w art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej w brzmieniu noweli z dnia 28 lipca 1922 r. termin dwuletni dla ustalenia urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych od wejścia w życie ustawy przedłuża się o jeden rok.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów:
(—) *W Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 31.III 1924 r. Nr. 29, poz. 286).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT Nr, 16.

Kasy pogrzebowej pracowników skarbowych.

Członkowie Kasy pogrzebowej w d. 30 marca 1924 r. na walnem zgromadzeniu uchwalili zmienić § 6 i 13 statutu w następujący sposób:

1) Udział członków z 40,000 marek powiększyć do 3 złotych.

2) Wydawać zapomogę pogrzebową na każdy udział zmartego członka w wysokości 150 złotych.

3) Na administrację uchwalono na 1924 r. po 2 złote na każdy udział.

4) Złote będą obliczane według kursu ustalonego przez Ministra Skarbu.

Zaznacza się, że wpłacone udziały będą dołączane do zapomogi pogrzebowej, lub też zostaną zwrócone wrazie wystąpienia z kasy.

Zapomogi pogrzebowe w określonej wyżej sumie będą wydawane dopiero po zarejestrowaniu zmiany statutu w Sądzie Okręgowym.

Komunikując o powyższem, Zarząd Kasy w jaknajkrótszym czasie (w każdym razie nie później niż do 1 czerwca r. b.), prosi należne sumy przysłać do Kasy (Rymarska № 3, pokój № 89) lub też wpłacić do P. K. O. na konto № 3477 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem).

Zarząd usilnie prosi przy wysyłaniu sum komunikować na odwrotnej stronie blankietu nadawczego na jaki cel i od kogo pieniądze są wysłane.